

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118202800
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8118202800.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: O. C., D.. X.X.XXXX, N. U. XXX, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66 p r o t i žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35807598, o primerané finančné zadostučinenie takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 322 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej istiny.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou zo dňa 14.3.2018 sa domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500 Eur z dôvodu, že v predchádzajúcom spore pod sp. zn. 9C/109/2016 bolo právoplatne rozhodnuté v jej prospech o vydaní bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Citovala pritom časť odôvodnenia príslušného rozsudku, v ktorom súd dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre chýbajúce povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto zaviazal žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške 322 Eur. Žalobkyňa uplatnila nárok na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. s poukazom na relatárnu a sankčnú funkciu tohto inštitútu. Výšku požadovaného finančného zadostučinenia nijako nezdôvodnila.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení so žalobou nesúhlasil. Uviedol, že primerané finančné zadostučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu a možno ho priznať len vtedy, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak. Žiadal tiež zohľadniť, že aj žalobkyňa konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami a nemá k nim výhrady ako aj to, že zmluvu uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Navyše žalobkyňa so žalovaným uzatvorila v rokoch 2008 až 2014 až 14 zmlúv, takže zmluvné dojednania jej boli známe. Zaoberal sa aj posúdením vážnosti vôle žalobkyne uzatvoriť predmetnú zmluvu, ale v tejto súvislosti súd poznamenáva, že žalobkyňa túto okolnosť ani nenamietala.

3. V ďalšej časti vyjadrenia žalovaný poukázal na definíciu priemerného spotrebiteľa podľa európskej judikatúry, ktorým je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov, pričom v súčasnosti Súdny dvor EÚ uviedol, že od spotrebiteľov sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil aký tovar vlastne kupuje.

4. Žalovaný poukázal tiež na článok 5 CSP, v zmysle ktorého zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Má za to, že ochrana spotrebiteľa bola dovŕšená vydaním rozsudku, ktorým bolo priznané žalobkyni právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa pritom nevysvetlila na základe akých skutočností si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie. Opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na predchádzajúce konanie neprímerane prísne. Ak bol vyslovený v predchádzajúcom konaní záver, že úver je bezodplatný, už bola nastolená v danom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán.

5. Za spornú považoval žalovaný aj výšku požadovaného finančného zadostučinenia, ktoré žalobkyňa nijako nezdôvodnila. Žalovaný ďalej uviedol, že primerané finančné zadostučinenie má sankčnú funkciu, nie reparačnú ako je to v prípade náhrady škody. Sankčná funkcia má trestať žalovaného za protiprávne konanie a súčasne pôsobiť preventívne. Priznanie finančného zadostučinenia aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Napokon doložil dodatok k zmluve o úvere, v ktorom žalobkyňa prehlásila, že úver použije na účely výkonu povolania, hoci žalobkyni bolo jasné, že v skutočnosti ho na tento účel nepoužije. Žalovaný však o tom nemohol vedieť a preto bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne bolo spôsobené aj zavinením žalobkyne.

6. Žalobkyňa na písomné vyjadrenie žalovaného už písomne nereagovala.

7. Žalovaný sa nedostavil na pojednávanie konané 3.10.2008, aj keď predvolanie mu bolo doručené riadne a včas, ale keďže svoju neúčast' písomne ospravedlnil a súhlasil, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti, boli splnené procesné podmienky na uskutočnenie pojednávania s poukazom na § 180 CSP.

8. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, písomným vyjadrením žalovaného, dodatkom k zmluve o úver, spisom tohto súdu 9C/109/2016 a zistil tento skutkový stav:

9. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že daný nárok bol uplatnený nie len pre porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľky ohľadom chýbajúcich povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale tiež z dôvodu vyslovenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a preto s poukazom na závery súdu v predchádzajúcom konaní považoval požadovanú výšku primeraného finančného zadostučinenia za primeranú.

10. Strany uzavreli dňa XX.XX.XXXX zmluvu o úvere, ktorou žalovaný poskytol žalobkyni úver 350 Eur a žalobkyňa sa túto sumu zvýšenú o poplatok 332 Eur, teda celkovo 672 Eur zaviazala zaplatiť v 12 mesačných splátkach po 56 Eur počnúc 20.1.2012. Podľa dodatku k zmluve o úvere žalobkyňa prehlásila, že úver použije na úhradu poplatkov spojených s výkonom povolania.

11. V spore vedenom na tomto súde pod sp. zn. 9C/109/2016 žalobkyňa uplatnila voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 322 Eur, ako aj určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nachádzajúcej sa v bode 11 vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v zmluve o úvere č. 806300421 v znení: „tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“.

12. Rozsudkom č.k. 9C/109/2016-53 zo dňa 9.9.2016 súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. V rozsudku sa konštatuje, že žalobkyňa pracovala ako upratovačka a spomínané prehlásenie o účele použitia úveru jej nadiktovala obchodná zástupkyňa žalovaného. Hoci obchodná zástupkyňa žalovaného R. F. ako svedkyňa tvrdenie žalobkyne poprela, súd dospel k záveru o nekalej obchodnej praktike žalovaného, ktorý konal v rozpore s dobrými mravmi a odbornou starostlivosťou pri vyznačovaní účelu poskytnutia úveru v snahe vyhnúť sa spotrebiteľskej ochrane a aplikácii zákona č. 129/2010 Z.z.

13. Následne súd uviedol, že v zmluve chýbajú povinné náležitosti, ktoré sú uvedené v žalobe (v § 9 ods. 2 písm. f/, i/, j/, k/, y/ - t.j. termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, úroková sadzba, RPMN, výška, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov a priemerná hodnota RPMN). Podľa § 10 ods. 1 citovaného zákona teda úver je bezúročný a bezpoplatkový a keďže úver bol poskytnutý vo výške 350 Eur a žalobkyňa zaplatila 672 Eur, súd zaviazal žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške 322 Eur.

14. V ďalšej časti sa súd zaoberal neprijateľnou zmluvnou podmienkou, súd pritom uviedol, že jedným z najdôležitejších faktorov pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy je jej transparentnosť. Tá neznamena iba jasnosť a zrozumiteľnosť, ale aj určitú povinnosť podnikateľa upozorniť na rôzne zmluvné dojednania, čo dopadá aj na aplikáciu VOP a sadzobníka poplatkov. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru a nesmú slúžiť k tomu, aby do nich často v neprehľadnej, zložite formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednanie, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, o ktorých predpokladá, že ujdú jeho pozornosti a to podľa názoru súdu sa vzťahuje aj na otázku základných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, ktorou je v danom prípade odplata. Spotrebiteľovi totiž musí byť už na prvý pohľad zreteľne sprístupnené akú odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov má zaplatiť a z čoho odplata pozostáva. Formulácia žalovanej zmluvnej podmienky zásadám poctivosti a transparentnosti nezodpovedá. Navyše vyžaduje od spotrebiteľa určité matematické znalosti a sťažuje pozíciu spotrebiteľa pri pochopení ekonomického charakteru zmluvnej odplaty. Navyiac poplatok predstavuje odplatu, ktorá má dodávateľovi refundovať náklady spojené s poskytnutím určitej služby. V prejednávanej veci mal však poplatok výšku 61% poskytnutej sumy - 215 Eur (pričom jeho skutočná výška závisí od požičanej sumy) a teda tvorí prevažnú časť odplaty dodávateľa, ktorá predstavuje až 92% ročne. Prostredníctvom poplatku tak dodávateľ neuhrádza svoje oprávnené náklady, ale generuje podstatnú časť svojho zisku, čo súd považuje za neprípustné. Primárnou odplatou za poskytnutie peňažných prostriedkov je totiž úrok a nahrádzanie nižšieho úroku formou poplatku prezentovaného ako nevyhnutný náklad dodávateľa nie je ničím iným ako klamaním spotrebiteľa a tvorbou neprimeraného zisku na jeho úkor.

15. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 8.11.2017, keďže bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove 19Co/271/2016-82 zo dňa 26.9.2017.

16. Žalobkyňa na pojednávaní v tomto spore uviedla, že v predmetnej úverovej zmluve vyznačila účel úveru ako výkon povolania na požiadavku zástupkyne žalovaného, podobne aj v dodatku k zmluve, v ktorom uviedla, že úver má slúžiť k úhrade poplatkov spojených s výkonom povolania. Poukázala na to, že v tom čase pracovala ako upratovačka v škole a žiadne poplatky súvisiace s výkonom tohto zamestnania nemala. Na otázku súdu ohľadom vyjadrenia k ujme, či už majetkovej alebo nemajetkovej, ktorá jej vznikla uzavretím danej úverovej zmluvy uviedla, že zaplatila vysoký úrok a cítila sa byť tým oklamaná a musela myslieť na to, aby úver splatila. Dodala, že doposiaľ žalovaný jej priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nezaplatil. Potvrdila, že banka jej odmietla úver poskytnúť pre jej nízky príjem, preto uzatvorila so žalovaným 14 úverových zmlúv a ďalšiu úverovú zmluvu uzavrela so spoločnosťou Provident. Dodala, že celkovo podala asi 10 alebo 11 žalôb o primerané finančné zadostučinenie, rozhodnuté bolo len o jednej.

17. Je nepochybné, že žalobkyňa pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy so žalovaným mala status spotrebiteľa a že išlo o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

18. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

19. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi,

má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

22. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka).

23. K tomuto záveru súd dospel logickým a gramatickým výkladom, keďže nemožno pochybovať o tom, že týmito osobitnými predpismi v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sú predpisy slúžiace na ochranu spotrebiteľov. Aj právna úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 a násl. Občianskeho zákonníka pôsobí ako osobitný právny predpis (viď. Občiansky zákonník I. autorov Štefček a spol., vydavateľstvo C.H.Beck str. 459). Logicky spomínané porušenie práva či povinnosti musí súvisieť s normami na ochranu práv spotrebiteľov, veď preto je nárok zakomponovaný do zákona o ochrane spotrebiteľa. Ak by zákonodarca mienil porušenie akéhokoľvek predpisu ako zákonnú podmienku pre úspešné uplatnenie daného nároku, uviedol by to v texte zákonného ustanovenia a použil by inú formuláciu (porušenia práva či povinnosti ustanovenej akýmkoľvek právnym predpisom), ale v zákone jasne vymedzil toto porušenie a nepoužil spomínanú všeobecnú formuláciu.

24. Navyše je potrebné vychádzať aj zo systematického výkladu a v tejto súvislosti posúdiť a vyhodnotiť formuláciu celého ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a vychádzať najmä z jeho prvej vety, v ktorej je jasne uvedené, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi jeho práva alebo povinnosti ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa na súde domáhať ochrany svojho práva. Vetu tretiu citovaného zákonného ustanovenia je teda potrebné vykladať aj s ohľadom na znenie tejto prvej vety § 3 ods. 5. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

25. Aj keď súd prvej inštancie zastáva názor, že keďže daný inštitút je satisfakciou pre spotrebiteľa, má slúžiť ako nástroj na odstránenie spôsobenej ujmy spotrebiteľa. To napokon aj vyplýva z dôvodovej správy k citovanému zákonnému ustanoveniu, kde sa uvádza, že finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie neplní svoj účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky. Krajský súd v Prešove ako súd druhej inštancie však s týmto názorom nesúhlasí a vo svojich viacerých rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Akceptujúc princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 CSP súd druhej inštancie preto rešpektuje vyslovený právny záver. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v predchádzajúcom spore v pozícii žalobkyne úspešná voči žalovanému, pričom jednoznačne boli konštatované porušenia jej práva ako spotrebiteľa, boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku.

26. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, tú určuje voľnou úvahou súd. Krajský súd v Prešove v už spomínanom rozhodnutí 17Co/17/2018 uviedol nasledovne: „Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany“.

27. Zároveň súd poukazuje aj na právny záver vyplývajúci zo spomínaného uznesenia Krajského súdu v Prešove 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018. V ňom súd druhej inštancie v bode 12 uviedol, že zadosťučinenie je nárokom, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku, nie je preto možné pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky. Jeho

podstatou nie je sankčná povaha, aj keď zaplataenie keďže zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplataenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadostučinenie poskytnúť.

28. Súd sa domnieva, že významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadostučinenia je to, o aké vážne porušenie práva spotrebiteľa išlo. V tomto prípade, ako to vyplýva z predchádzajúceho rozsudku, sa žalovaný dopustil nekalej obchodnej praktiky v súvislosti s vyznačením účelu poskytnutého úveru, ktorý nezodpovedal skutočnosti a ktorý bol žalobkyni nanútený v snahe vyhnúť sa aplikácii spotrebiteľských noriem. Žalovaný v dôsledku takého postupu neuviedol v úverovej zmluve jej povinné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. Spomínané porušenie práva žalobkyne súd hodnotí ako vážne, na druhej strane však súd zohľadnil to, že žalovaný bol za toto porušenie práva už postihnutý tým, že má nárok len na istinu úveru a dohodnutú odplatu bol zaviazaný žalobkyni vrátiť. Súd zároveň bral do úvahy aj určitú ľahkomyselnosť správania sa žalobkyne v súvislosti s jej zadlžovaním, vzhľadom na skutočnosť, že len so žalovaným v pomerne krátkom čase uzavrela až 14 úverových zmlúv, ale aj to, že lustráciu spisov na tomto súde súd zistil, že žalobkyňa podala 9 žalôb o primerané finančné zadostučinenie, zatiaľ bolo rozhodnuté o 1. Súd tak ako to uviedol aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí 17Co/17/2018 zastáva názor, že daný inštitút nemá slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne. Nemôže slúžiť ani na kompenzáciu jej majetkovej škody ako to vyplynulo zo záveru spomínaného rozhodnutia, s ktorým sa súd stotožňuje.

29. Súd vychádzal zo záveru, že žalobkyni bola priznaná náhrada vo výške 322 Eur za porušenie zákona č. 129/2010 Z.z. formou vydania bezdôvodného obohatenia. Súd považoval za primerané finančné zadostučinenie sumu 322 Eur a to vo výške dohodnutej odplaty za poskytnutý úver ako neprijateľnej zmluvnej podmienky a túto sumu považoval za postačujúcu pre naplnenie funkcie satisfakcie pre spotrebiteľa. Žalobu vo zvyšku ako neopodstatnenú z vyššie uvedených dôvodov zamietol.

30. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Vychádzal zo skutočnosti, že žalobkyňa bola úspešnejšia ako žalovaný a že rozhodnutie záviselo od voľnej úvahy súdu. Preto súd žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania, avšak len z prisúdenej istiny.

31. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.